

Zborul

Emilia Plugaru

M-am născut purtând robia în mine
Și plumbul lanțului m-a-mpiedicat să zbor,
În loc de aripi, două mâini trudite,
Credeam că bătătura e menirea lor.

Întâi și-ntâi m-au înrobit părinții
Și lanțu-n jurul meu l-au întărit mai strâns,
Cu barda mi-au tăiat aripile întinse
Și-atunci întâia oară sufletul mi-a plâns...

M-am resemnat apoi zicând că zborul
Doar păsărilor din cer le este dat.
Și totuși pe furiș, privind la stele,
Cu-aceste două mâini trudite am zburat.

Am reușit, m-am ridicat deasupra-mi,
Doar primul zbor a fost un pic mai greu,
Credeam că voi zbura o veșnicie,
Credeam că zborul e destinul meu.

Dar iarăși mi-au fost aripile frânte
Când viața mea-n cunună s-a legat.
Visam mereu un zbor în doi, alături
Și visul meu s-a dus, s-a spulberat...

Acum în lanț mă zbat de bună voie
Și doar câteodată un fior
Îmi dă de știre că - am avut și aripi,
O clipă mă revolt, dar nu încerc să zbor...